

Cirkulære, som jeg skulde tilbagekalde, thi da det ærede Medlem nærmere vilde motivere, hvorfor Cirkulæret havde vakt Misstemning i hele Landet, og hvorfor det skulde tages tilbage, saa var der jo kun et eneste Punkt, det ærede Medlem omtalte, og et eneste Punkt, han havde noget imod. Det var Udtalelsen om, at der i Skattevedtægten bør fastsættes et Minimum for den Skat, som oppebæres af Kommunen hos den enkelte Skatteyder. Det er det Punkt, det ærede Medlem fremdrog, og jeg gaar ud fra, at det ærede Medlems Mening med Cirkulærets Tilbagetagelse var, at det var dette Punkt, jeg skulde tage tilbage. Jeg skal nu om dette Punkt straks afgive den Tilstaaelse, at jeg ikke viger tilbage for at erkende, at det er mig aldeles umuligt at fatte, hvad det er, det ærede Medlem mener. Det er mig plad umuligt at faa fat blot i en lille Traad, der kunde skaffe mig en Antydning af den Tankegang, der har dikteret det ærede Medlems Udtalelse. Jeg viger ikke tilbage for rent ud at erkende, at det er mig aldeles umuligt. Jeg har hørt det ærede Medlem, jeg har læst Udtalelserne i Forsøkket og i den egentlige Tidende Sp. 57—58, men jeg tilstaar: Lige klog er jeg bleven. Det er mig aldeles umuligt at fatte det ærede Medlems Mening. Det ærede Medlem begynder med den Udtalelse, at Ligningsmyndighederne kunne ikke give en Indtægt en saa stor Nedsættelse, at Skatteydelsen helt bortfalder. Dette udviklede det ærede Medlem videre i sin Tale. Hele den aggressive Maade, hvorpaa denne Sandhed fremsættes, vendes og drejes, og hele det ærede Medlems Forklaring om, at saadan er Lovens rene og klare Ord, tyder jo allerbedst paa, at det ærede Medlem hermed mener at angribe en eller anden, som har benægtet dette eller har gjort en anden Opfattelse gældende. Og den, der skal angribes, maa naturligvis være det indenrigsministerielle Cirkulære og mig. Thi det ærede Medlem begynder sin Udtalelse med at erklære, at det er det værste og grimme Indgreb, han endnu har set fra denne Regerings Side; gaar derefter over til den foran nævnte Udvikling af, hvad der staar i Loven og slutter saa dette sit Argument med en Henvisning til, at den socialistiske Presse da ogsaa paa det stærkeste har angrebet mig for det. Men kender det ærede Medlem da slet intet til det, han angriber, ved det ærede Medlem da virkelig ikke, at i Ministeriets Cirkulære staar med akkurat lige saa rene og klare Ord, at ingen Indtægt

maa nedsættes saaledes, at Skatten helt bortfalder? Det burde vel ikke være for meget forlangt, om det ærede Medlem, før han kom frem med sit Angreb her i Tinget, og før han kom frem og meddelte, at han nu vilde afsløre det grimme og værste, denne Regering endnu har udført, dog i ethvert Fald kiggede det igennem, som han vilde kritisere, ja man kan vel neppe kalde det kritisere, men det, som han larmer og raser over og kalder lovstridigt, grimt, skandaløst o. s. v. Det er mig altsaa ganske umuligt at forstaa Meningen i denne Part af det ærede Medlems Angreb, han fortæller, at der i Loven med rene og klare Ord staar, at Skatteydelsen ingen Sinde maa helt bortfalde, men det er jo det samme, som med lige saa rene og klare Ord staar i Cirkulæret: Ingen Indtægter maa nedsættes saaledes, at Skatteydelsen helt bortfalder. — Og det andet og sidste af det ærede Medlems Argumenter er mig akkurat lige saa ufatteligt, thi medens det første finder sin naturlige Forklaring i, at det ærede Medlem slet ikke har læst det igennem, han vil omtale, ikke givet det blot et flygtigt Overblik, har det ærede Medlem dog læst disse Ord, idet han citerer dem. Det ærede Medlem har altsaa i Cirkulæret læst, at der kan fastsættes et „Minimum for en Skat, der oppebæres hos den enkelte Skatteyder“, og giver derefter den Fortolkning til bedste, at dette vilde bevirke, at „mangfoldige, mange Tusinde Mennesker miste deres Valgret“. Det ærede Medlem ser i Aanden, at Byraad og Sogneraad efter dette kunne stryge endogsaa hele Samfundsklasser af Ligningslisten og dermed af den kommunale Valgliste. Men gennem hvilken Tankegang kommer det ærede Medlem dog til dette Resultat? Det er mig, det tilstaar jeg aabent, aldeles ufatteligt. De kommunale Raad kunne fastsætte et Minimum for den Skat, der kan paalægges, et Mindstebeløb, der udskrives hos den Del af Skatteyderne, som anses for at have mindst Skatteevne og derfor ansættes til den mindste Skatteydelse til Kommunen. Derved kan altsaa mangfoldige tidligere Skatteydere stryges og komme til slet ikke at betale Skat, siger det ærede Medlem, men det er beklageligt, at det ærede Medlem aldeles ikke antyder, hvorledes han kommer til en saa mærkværdig Paastand. Der var en Mulighed, nemlig den, at den kommunale Valgret var betinget af en vis Skatteydelse, et Minimum. Hvis det var saaledes, at Valgretten var betinget af, at der svarede f. Eks. 4 Kr. om Aaret, vilde det ærede